

CULTUURVERSCHIL

HET VLIEGTUIG LANDT keurig op tijd op het vliegveld van Lissabon. Vast een Nederlandse piloot hoor ik mezelf denken. Samen met collega-bestuurslid Frits begeven we ons naar de bagageband.

De reis was prima verlopen. Twee uur lang filosoferen over de toekomst van BPM, op weg naar het eerste landelijke BPM-congres van Portugal. "Laten we het maar even niet meer over BPM hebben", oppert Frits. Ik stel voor om dat gewoon wel te doen, maar dan in een andere betekenis van de afkorting BPM. We kijken om ons heen en besluiten tot een alternatieve invulling: Beautiful Portuguese Mamas. De volgende ochtend spoeden we ons naar het congrescentrum. Midden op een industrieterrein doemt een monnikenklooster op van 500 jaar oud, een prachtlocatie voor ons zendingswerk. We zijn ieder afzonderlijk uitgenodigd om een workshop te verzorgen op dit tweedaagse congres. Het is half negen, over 30 minuten gaat de show beginnen.

Enigszins gespannen begeef ik me naar de ruimte waar mijn drie uur durende workshop zich zal voltrekken. Zou de laptop er staan? Past mijn stickie? Is het geluid aangesloten? Kortom de laatste checks, veelal gevolgd door een relaxte kop koffie. Ik kom de ruimte binnen die zwanger is van vier eeuwen gebed. Prachtige gewelven, een pokdalige marmeren vloer, en een akoestiek zo geweldig, dat je jezelf bijna hoort denken. Vertwijfeld kijk ik om mij heen. Geen monnik te bekennen, dat is nog tot daar aan toe. Maar ook geen laptop, geen beamer, geen scherm, geen geluidsinstallatie. Eenzaam in een hoek staan tien stapels met stoelen verpakt in cellofaan. "Over 20 minuten gaan we starten", galmt mijn gedachte door de ruimte. Heb ik mij vergist? Wintertijd, zomertijd, GMT, locatie? Toegegeven, 50 procent van wat er moet zijn is er ook: de spreker en zijn stickie. Maar het publiek en enkele niet onbelangrijke *enablers* vallen op door hun afwezigheid. Een kopje koffie dan maar. Bij het verstrijken van de minuten neem ik ineens een explosie aan activiteit om mij heen waar. En een half uur later is het geregeld! Een zaal vol Portugezen, op stoelen nota bene. Een beamer, een laptop en zelfs twee grote terrasverwarmers die de gebedsruimte beginnen op te

stoken. De workshop gaat van start en verloopt prima. Bij het bespreken van de definitie van BPM valt het grapje over Beautiful Portuguese Mamas beter dan ik had verwacht! Moet haast wel mijn briljante timing en articulatie zijn geweest. Tijd voor lunch. De bezoekers krijgen een A4'tje met een opsomming van restaurantjes in de buurt. Het eetproces wordt geheel aan de klant geoutsourced: "geachte klant, zoek het maar uit!" Het middagprogramma van collega Frits start ruim een uur te laat. "Oh, they are still having lunch, no worries", zo wordt ons uitgelegd.

Wat een mooie ervaring! Wij constateren hier een interessant cultuurverschil. Daar waar wij in Nederland sturen op tijd en resultaat, is het hier andersom. Bij een Nederlands congres zorgen de organisatoren, sprekers en sponsors dat zij er al om 7 uur zijn. Hier in Portugal is 'tijd' volledig ondergeschikt aan het resultaat. Want ondanks onze verbazing kijken we toch terug op een zeer geslaagd congres met prima inhoud, een enthousiast publiek en uitstekende sfeer. Dit alles omgeven door een uitermate gastvrije setting. Onze gastheer professor Jorge Coelho, voorzitter van het Portugese BPM-Forum, en zijn medebestuurders hebben er alles aan gedaan om ons in de watten te leggen, inclusief een heus Fado-diner. Ze hadden erg gelachen om onze alternatieve invulling van de afkorting BPM. Toen Jorge ons met twinkende oogjes uitlegde wat 'mamas' in het Portugees betekent, verslikte ik mij, met een bijna dodelijke afloop, in mijn gamba.

Jeroen de Groot is bestuurslid van BPM-Forum Nederland.